

عنوان مقاله:

حال و مقام در عرفان اسلامی

محل انتشار:

فصلنامه عرفان اسلامی، دوره 15، شماره 60 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

شاپور نورآذر - مربی گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد پارس آباد مغان، دانشگاه آزاد اسلامی، پارس آباد مغان، ایران.

خلاصه مقاله:

با تامل و اندیشیدن درباره حال و مقام در عرفان و تصوف در می یابیم که عارفان زیادی افکار تصوف و اصطلاحات عرفانی و گفتار مشایخ را با ذوقیات شعری خود آمیخته اند و در قالب نظم درآورده اند. در کل می توان گفت که تصوف جنبه عملی عرفان است و صوفی از طریق سیر و سلوک و کسب مقامات و نیل به احوال به مشاهده می رسد و حق را به دیده دل می بیند و طریق تصوف بهترین راه معرفت حق است و صوفیان بهترین طبقه از مردم هستند و حال ذوقی آنها نیکوترین احوال است. حال احساساتی که نفس سالک صوفی را پر می سازد و آن از بخشش و کرم خداوندی است؛ مقام ایستگاهی از عبادات و مجاهدات است که بنده در مقابل پیشگاه خداوندی می ایستد و از همه قطع امید می کند تا به او بپیوندد.

کلمات کلیدی:

حال، مقام، تصوف، عرفان اسلامی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1311417>

